

Arrest

nr. 129 665 van 18 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart over de Tibetaanse nationaliteit te beschikken, in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 26 augustus 2013. U werd op 1 september 1984 geboren te Ladakh en ging daar ook naar school tot de 10e graad. Op uw 18e trok u naar Delhi waar uw familie intussen verbleef. In 2003 vestigden u en uw familie zich in Clement Town. Jullie schipperden ondermeer voor jullie handel constant tussen Delhi en Clement Town. Af en toe keerde u ook terug naar Ladakh of ging u naar Goa. U werkte als handelaar en u had een kraam waar u allerlei Tibetaanse hebbedingen verkocht. In januari 2004 trouwde u en wat later kreeg u ook een zoon. In 2006 scheidde u van uw man. In 2010 leerde u een nieuwe man kennen. Hij woont in Pandaria.

U verliet India omdat u er geen toekomst ziet voor uw zoon. Uw zoon werd op een aantal scholen die u had uitgekozen, geweigerd. In Delhi slaagde u er niet in een geschikte school te vinden. Nu studeert hij wel goed, maar u vreest dat hij ondanks een diploma geen werk volgens het niveau van zijn diploma zal kunnen vinden omdat dat enkel is weggelegd voor de Indiërs.

Uw vader stierf toen u nog klein was. U hebt wel een stiefvader. Zij wonen met uw zoontje nog steeds in India.

Op 26 augustus 2013 verliet u India en de volgende dag kwam u in België aan.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw RC (identiteitsdocument voor Tibetanen in India), verschillende geboortecertificaten van u en uw zoon, uw groen boekje, de Rc's van uw zus en uw man, een certificaat van uw woonplaats, een bevestiging van het ontbreken van een Indische identiteitskaart en paspoort, bevestiging lidmaatschap 'Tibetan Women's Association', documenten ivm. uw school, badge ivm. vrijwilligerswerk en een uittreksel van het groen boekje van uw zoon en uw moeder.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten - uw RC (identiteitsdocument voor Tibetanen in India), verschillende geboortecertificaten van u en uw zoon, uw groen boekje, de Rc's van uw zus en uw man, documenten ivm. uw school, badge ivm. vrijwilligerswerk en een uittreksel van het groen boekje van uw zoon en uw moeder kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Yaratsang Tsering Dolkar, geboren op 1 september 1984 en geboren te Ladakh, India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS vragen 5-10, 11-13, 18-20, 59-60, 68-69, 82) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, en uw ouders in China zijn geboren. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in India en uw inzet voor de Tibetaanse gemeenschap een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat uw verblijf in India betreft stelt het CGVS het volgende vast:

Op uw 18e kwam u aan in Delhi waar uw familie intussen verbleef. In 2003 vestigden u en uw familie zich in Clement Town. Jullie dreven handel tussen Delhi en Clement Town. Af en toe keerde u ook terug naar Ladakh of ging u naar Goa. U werkte als handelaar en u had een kraam waar u allerlei Tibetaanse hebbedingen verkocht. U trouwde hier, scheidde en leerde een nieuwe partner kennen.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u vertrokken bent omdat u geen speciale rechten hebt en dat u 'niets kan doen' met uw RC (CGVS vraag 71). Wanneer u gevraagd werd dit gebrek aan rechten te verduidelijken, vertelt u enkel over de moeilijkheden die u had om een - volgens u - geschikte school te vinden voor uw zoon (CGVS vraag 72). Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien gaat uw zoon intussen naar school en haalt hij er goede cijfers waardoor uw vluchtmotief teniet wordt gedaan (CGVS vraag 72). Ook het feit dat u af en toe zou zijn weggejaagd van een plaats om uw spullen te verkopen, is niet zwaarwichtig genoeg. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u sinds het einde van uw studies zonder noemenswaardige problemen in uw levensonderhoud kon voorzien en toegang had tot de arbeidsmarkt (CGVS vragen 10, 37, 44-45, 62-63, 81). Dat u pas in augustus 2013 besloot India te verlaten, relativiseert verder de ernst van uw vrees. Indien het leven u werkelijk onmogelijk zou gemaakt zijn, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u eerder stappen zou ondernomen hebben om het land te verlaten. Dit hebt u niet gedaan. Daarnaast bent u zelf in de mogelijkheid geweest te studeren (CGVS vragen 29-32, 38). Aangezien u kon studeren, u nadien kon voorzien in het onderhoud van u en uw zoon en u uw zoon kon laten studeren, mag er verondersteld worden dat u voldoende kansen had om een menswaardig leven te leiden. U haalde bijgevolg geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

U verklaart dat u niet met uw IC naar België kon reizen, maar wel met een vervalst Indiaans paspoort (CGVS vragen 13-23). Wanneer gepolst wordt naar de gegevens in dit paspoort kan u niet eens zeggen onder welke naam u toen reisde. Gelet op het belang van zulke informatie om de Schengen zone binnen te geraken, mag er toch van uitgegaan worden dat u zich dit nog zou herinneren en zelfs op zou zijn voorbereid door de smokkelaar. Wat later beweert u dat de smokkelaar nu uw IC heeft en dat u niet weet waarom u niet met uw IC kon reizen omdat de smokkelaar alles heeft geregeld. Dat u niets weet over zulke cruciale informatie is weinig geloofwaardig. Verder is het hoogst eigenaardig dat de Indische overheid u wel een IC uitreiken, maar vervolgens niet toestaan dat u hiermee naar het buitenland reist. Dat raakt kant noch wal waardoor er sterk getwijfeld kan worden aan uw versie van de feiten. Bovendien is het opmerkelijk dat u ook uw IC moest afgeven aan de smokkelaar ondanks het feit dat u deze niet zou gebruikt hebben om India te verlaten. Dit is geen logische gang van zaken. Uw

verklaringen bieden geen zicht op de wijze waarop u India hebt kunnen verlaten waardoor hier ook weinig geloof aan gehecht kan worden.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u wel degelijk over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij zijn een indicatie voor uw identiteit, herkomst, opleiding, vrijwilligerswerk, betrokkenheid bij de "woman association organisation", de geboorte van uw zoon en de identiteitsgegevens van uw familie en uw man, waaraan niet getwijfeld wordt door het CGVS. Daarnaast legt u nog een document voor waaruit moet blijken dat u noch over een Indische identiteitskaart noch over een Indisch paspoort beschikt. Ook dit wordt niet betwist door het CGVS. Uw RC en IC zijn hiervan immers de tegenhangers.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulementbeginsel en artikel 3 EVRM, van artikel 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van rechtszekerheid en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM aan.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 32 stukken.

Verwerende partij brengt op 2 september 2014 met een aanvullende nota twee stukken bij respectievelijk handelend over het Non-refoulementprincipe in India en de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De verzoekende partij vraagt ter terechtzitting de aanvullende nota d.d. 2 september van de verwerende partij uit de debatten te weren wegens een te kort tijdsbestek om deze door te nemen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij over een week heeft kunnen beschikken om deze nota door te nemen; dat een dergelijk tijdsbestel ruimschoots volstaat om respectievelijk 2 en 9 inhoudelijke pagina's door te nemen. Op het verzoek om de stukken uit het debat te weren wordt derhalve niet ingegaan.

2.3.3. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij haar hele leven heeft doorgebracht, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en reisdocument (IC) (gehoorverslag, vragen 5 tot 10 en 18 tot 24)). Verzoekster verklaarde India desalniettemin te hebben verlaten met gebruik van een vals Indiaas paspoort en haar authentieke IC in Europa te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar'. Op basis van dit illegale vertrek en het afgeven van haar documenten betwist verzoekster de stelling dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoekster meent uit de informatie van de commissaris-generaal immers af te leiden dat *"wie zonder IC of zonder NORI-stempel heeft gereisd al zeker niet meer toegelaten wordt tot het Indiase grondgebied"*. Verzoekster meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een *"geïndividualiseerd onderzoek"*, hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoekster stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen op basis van haar beweerde illegale vertrek en het niet langer in bezit zijn van de nodige documenten, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een

eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij al effectief haar IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie van de commissaris-generaal op foute feitenfinding is gestoeld. Verzoekster betwist dat zij een duplicaat kan krijgen van haar IC bij het consulaat en stelt dienaangaande dat *"enkele Tibetaanse vluchtelingen de proef op de som genomen hebben"* bij het Indiase consulaat, doch daar *"slechts als een schouderophalende reactie te horen kregen dat ze niets kunnen ondernemen"*, hetgeen zij wenst te staven met stuk 28. Verzoekster legt verder een document voor dat zij omschrijft als *"een verklaring ondertekend door de ambassade van India na de aanvraag tot een IC, waarbij men werd weggestuurd en er werd gezegd dat men zich maar tot het Bureau van Tibet diende te wenden"* (stuk 29). De door verzoeker bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden.

Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er *"geen garantie"* is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de betreffende informatie duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering illegaal te hebben gereisd met een vals paspoort en heden niet langer in het bezit te zijn van haar reisdocument (IC), stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot het Indiase grondgebied indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.3.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat de verlenging aan tal van bureaucratische voorwaarden onderhevig is en dat personen die hun RC hebben laten verstrijken boetes te wachten staan. Verzoekster stelt dienaangaande dat dergelijke personen *"er in de praktijk er niet in slagen om hem te verlengen, waardoor zij de facto zonder recht op verblijf zitten"*.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en “dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan “wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes” krijgen maar ook “De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Wat betreft het voorkomen van eventuele foute data zoals foute geboorteplaatsen op het RC vermeldt de informatie dat deze fouten kunnen worden rechtgezet zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die in India zijn geboren en hun ganse leven genoten hebben van een verblijfsrecht aldaar, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een legaal verblijvende Tibetaan vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het gebeurlijk achterlaten van Tibetanen zonder geldig RC in de grensstreek, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Hoger bleek tenslotte dat het al dan niet legaal verblijven van Tibetanen op het Indiase grondgebied louter afhangt van de bereidwilligheid van die laatsten om daartoe de nodige administratieve stappen te ondernemen, gezien het verblijfsrecht in India voor hen vrij verkrijgbaar en verlengbaar is. Het krantenartikel dat verzoekster als stuk 23 bij haar verzoekschrift voegt doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit het krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou

tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHRM is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 7, 8 en 32) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.4. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij India verlaten heeft omdat zij vreesde dat haar zoon aldaar geen werk zou vinden volgens zijn diploma, omdat dit enkel zou zijn weggelegd voor Indiërs. Verzoekster zou verder enkele keren "zijn weggejaagd" van de plek waar zij als handelaar haar waren aan de man bracht (gehoorverslag 71-73). De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande dat de voorbeelden die verzoekster van discriminatie aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen gewagen in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Na raadpleging van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de motieven van de commissaris-generaal daarin steun vinden en deugdelijk zijn. Verzoekster betwist deze motieven weliswaar in haar verzoekschrift, doch onderneemt geen poging om deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster beperkt zich daarentegen tot het opnieuw bevestigen van haar verklaringen en tot een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India middels het voorleggen van algemene artikelen waarin zij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Uit verzoeksters verklaringen blijkt afdoende dat zij daartoe niet in staat was. Zo vermeldde verzoekster als voorbeelden van ondergane discriminatie slechts een algemene en hypothetische bekommernis dat haar zoon geen passende job zou vinden, evenals enkele kleine incidenten met Indiase staatsburgers tijdens het verkopen van haar handelswaar op straat (gehoorverslag 71-73). Daargelaten de geloofwaardigheid van de voorbeelden die verzoekster aanreikt, stelt de Raad vast dat deze geenszins kunnen gelijkgesteld worden met 'vervolging', of 'ernstige schade' in bovenvermelde zin. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit die informatie blijkt daarentegen dat "*Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen*" en dat Tibetanen er "*vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)*", terwijl er "*geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht*" (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). In haar verzoekschrift brengt verzoekster geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoekster beklemtoont weliswaar dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van "*alomtegenwoordige discriminatie*", doch de stukken die zij daartoe neerlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is

die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Wat betreft het probleem van verkrachtingen en de gebrekkige positie van de vrouw in India tenslotte, kan worden vastgesteld dat, indien er zich op dat vlak inderdaad ernstige problemen stellen hieruit niet kan worden besloten dat iedere vrouw in India een potentieel slachtoffer van verkrachting is, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster hiervan geen melding van maakte bij de aanvang van haar asielprocedure (vragenlijst CGVS, vraag 5). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat verzoekster bijbrengt dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden geïsoleerd. Verzoeksters algemene verwijzing naar de '*precaire positie van vrouwen in India*' alsook alle door haar aangebrachte stukken en beweringen daaromtrent volstaan aldus niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.6. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER